

Pravac budućnost – razmišljanje o Hrvatskoj

Sead Muhamedagić

Nižu se riječi. Misli trasiraju strelovit put što ga riječi uzmažu pratiti hodom koji nalikuje kaskanju. Munjevita brzina misli ne može se, doduše, oponašati čak ni najspretnijim slaganjem riječi. I dobro je što je tako! Neka stoga misli lete kamo su već naumile, a riječi neka se snalaze.

Misli pak lete u skladu s naznakom iz naslova. A riječi? Neka same kažu kako se snalaze u tom budućnosnom kolopletu misli u ustreptalu letu. Ustreptalost je ćutilna tvar koja zgušnjava misli. Na taj način one poprimaju suvislost i prerastaju u razmišljanje naznačeno u podnaslovu. O Hrvatskoj je riječ!

U vremenima poput ovih s raznih se strana javljaju tjeskobni glasovi, postavljaju se sudbinska pitanja, a katkada se ne možemo oteti dojmu pećalne bezvoljnosti kojoj se nije lako othrvati. Ova očita zabrinutost artikulira se u obliku sve češće postavljanog pitanja: Kamo ide ova današnja Hrvatska? Gdje ima pitanja, očekivano se pojavljuju raznorazni odgovori. Stjecajem okolnosti i ja sam bio zamoljen za pokušaj davanja odgovora. Misli su upregnute.

Krenuvši putanjom ovog slojevitog pitanja koje nikoga ne bi smjelo ostaviti ravnodušnim, stubokom sam bio razbuđen spoznajom koju mi je već poodavno posvijestio završni stih meni osobito mile pjesme Drage Ivaniševića *Hrvatska*. Taj stih (za mene i danas smjerokaz!) glasi: »I kud god idem sa mnom je Hrvatska!«

Citirani stih pomaže mi pri nastojanju da Hrvatsku ne promatram kao neko apstraktno, alegorijskim šarama raskošno oslikano biće. Hrvatsku, kojoj se zbog obilja prirodnih ljepota i svakovrsnih znamenitosti neskriveno dive ljudi iz svih krajeva svijeta, ozbiljuju njezini stanovnici, konkretni ljudi koji u njoj žive *hic et nunc*, pa se tako iz njihova svekolikog pulsiranja nadaže zajednički hod Hrvatske i njezinih žitelja u budućnost.

Da, dobro ste uočili: zahuktale riječi kaskaju za nedostižnim mislima. A one vide Hrvatsku koja, unatoč teškoćama kroz koje prolaze Europa i svijet, postupno pronalazi svoj put u budućnost. To joj polazi za rukom pozitivnim djelovanjem onih njezinih žitelja koji su spremni upregnuti vlastite stvaralačke misli i provesti u djelo ono što su smislili. Uz pomoć Božju, dakako!

Netko će reći da se u ovom razmišljanju gubim u sanjarskim vizijama. Ima u tome istine, ali je činjenica da bez vizionara i njihovih promišljanja nema

napretka. Nitko egzaktno ne zna kad prestaje sadašnjost i kada nastupa budućnost, a kad posvijestimo trenutak sadašnjosti, on je već postao prošlost. O toj pak prošlosti možemo kritički razmišljati i iz nje izvlačiti pouke, ali nam pogled mora biti usmjeren na ono što dolazi. Budućnost uvijek dolazi, nikad kraja tom njenom dolaženju, a mi činimo što možemo.

Tako i ja nižem ove riječi, nošene prirođenim mi optimizmom, a on se temelji na čvrstom uvjerenju da svaki proživljeni trenutak svojim urastanjem u prošlost otvara nov prostor neznanjoj budućnosti sa svim patnjama i radostima što ih ona neprestano podastire sadašnjosti. Nepokolebljivo stoga vjerujem da Hrvatska, skupa sa svojim žiteljima, ima budućnost u kojoj će biti tmurnih dana i svijetlih razdoblja. Moja je zadaća da neprestano budem u misaonom gibanju koje će me iznovice snažno pokretati naprijed, kako bih s iskrenim poštivanjem Hrvatske kao zemlje koja mi pruža životno okrilje uvijek iznova mogao uskliknuti s pjesnikom: »I kud god idem sa mnom je Hrvatska!« U taj radosni usklik ugrađujem svu svoju djelatnu volju i osjećaj odgovornosti, svjestan činjenice da slične misli danomice uprežu mnoge časne građanke i časni građani zemlje koja se upravo zbog toga ne boji budućnosti.

Koloplet ustreptalih misli iz kojega proizlazi ovo razmišljanje već je daleko u budućnosti. Misli, naime, stanuju u budućnosti. A riječi se polako smiruju. Prestale su kaskati. Snašle su se. Nastanile su se u tekstu što ga upravo čitate. Ne žele ostati dužne odgovor na spomenuto pitanje, a on je nedvosmisleno jasan: Hrvatska ide u budućnost! Uz pomoć Božju, dakako!!